

KOMMISJONEN FOR
GJENOPPTAKELSE AV STRAFFESAKER

Den 17. juni 2010 ble det i Kommisjonen for gjenopptakelse av straffesaker truffet avgjørelse i

Sak nr: 2006 00018

Kommisjonens medlemmer:

Helen Sæter

Birger Arthur Stedal

Ingrid Bergslid Salvesen

Trine Løland Gundersen

Bjørn Rishovd Rund

Parter:

Lars Grønnerød, født 14. januar 1958
(forsvarere, advokatene Berit Reiss-Andersen og Petter Sørensen)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

Det ble truffet slik

AVGJØRELSE:

Ved Nes herredsretts dom 22. juni 2001 ble Lars Grønnerød dømt for brudd på straffeloven § 239 første straffalternativ – medvirkning til uaktsomme drap på Kristian Magnus Orderud, Marie Orderud og Anne Orderud Paust – til fengsel i 2 år og 6 måneder. Samtidig ble Per Kristian Orderud, Veronika Orderud og Kristin Kirkemo domfelt for brudd på straffeloven § 233 første og annet ledd – medvirkning til overlagte drap – til fengsel i 21 år.

Etter påtalemyndighetens anke avsa Eidsivating lagmannsrett dom 5. april 2002. Her ble også Lars Grønnerød dømt for brudd på straffeloven § 233 første og annet ledd – medvirkning til overlagte drap – og straffen ble satt til fengsel i 18 år for hans vedkommende. Domfellelsen mot Per Kristian Orderud, Veronika Orderud og Kristin Kirkemo ble opprettholdt etter deres anke, dog slik at sistnevnte fikk 16 års fengsel.

Ved brev 15. februar 2006 fra advokat Sigurd Klomsæt begjærte domfelte gjenåpning for Gjenopptakelseskommissjonen. Advokat Klomsæt ble 16. februar 2006 oppnevnt som forsvarer for Lars Grønnerød, men oppnevningen ble 21. februar 2006 trukket tilbake etter ønske fra Lars Grønnerød. Advokatene Berit Reiss-Andersen og Petter Sørensen ble deretter 14. mars 2006 oppnevnt som forsvarere i saken. Endelig begrunnelse for begjæringen om gjenåpning er datert 8. juni 2007.

Straffesaksdokumentene har vært innhentet fra politiet. Kommisjonens utredere har hatt en samtale med Lars Grønnerød. Videre har det blitt foretatt flere avhør av ham, en rekke vitneavhør og annen utredning. Resultatet av kommisjonens arbeid er forelagt sakens parter for uttalelse. Det gjøres ytterligere rede for resultatet av kommisjonens utredning nedenfor under kommisjonens merknader til spørsmålet om gjenåpning av saken.

Sakens faktum

Sakens faktum slik retten har lagt til grunn, fremgår av herredsrettens dom side 3 flg. og lagmannsrettens dom side 2 flg.

Herredsretten vurderer Lars Grønnerøds straffeskyld slik, jf. dommen side 23 flg.:

”Retten har foran kommet til at Grønnerød utvilsomt har overlevert sin 38 kaliber revolver til Per Orderud, og at han før dette mottok en ”bestilling” på våpen og kr 20 000 for å kjøpe disse. I forhold til tiltalen blir det da nødvendig å vurdere hvilken subjektiv skyld Grønnerød kan tillegges, jf. rettens generelle bemerkninger foran om dette. Dette må igjen ses i sammenheng med om det er bevist at han har tatt del i planlegging av drapene. Dette har han selv benektet.

Retten finner at det ikke er ført tilstrekkelig bevis for at Grønnerød har tatt del i planleggingen av drapene. Når det gjelder lille julaften, vises det til drøftingen foran. Det foreligger ikke bevismessig grunnlag for tilstrekkelig klart å knytte ham til planlegging på andre tidspunkter. Forklaringen fra vitnet Andersgård kan riktignok trekke i motsatt retning, men dette vitnet kan ikke tillegges avgjørende vekt. I og med at Grønnerød mer eller mindre var samboer med Kristin Haukeland, kan det nok virke merkelig at hun ikke skulle ha nevnt drapsplanene for ham, og kanskje også nærmere diskutert drapene med ham. Hun har jo nevnt dette overfor flere andre. Det er likevel ikke unaturlig å se det slik at det for Kristin Haukeland og ekteparet var viktig at han ikke fikk høre om planene. Han skulle være den som skaffet våpen, og som etter hvert også stilte sin egen revolver til disposisjon. Det er etter rettens syn grunn til å tro at han ville ha veket tilbake for å ta del i dette på denne måten dersom han hadde kjent til drapsplanene.

Det kan da ikke bygges på at han har tatt del i noen planlegging, og det er heller ikke tilstrekkelig bevist at han, da han tok på seg ”våpenbestillingen” og mottok pengene for å kjøpe våpen, eller senere ved overleveringen av revolveren, så det som en faktisk mulighet at våpnene skulle benyttes til drap.

Han har følgelig ikke hatt drapsforsett. Retten må da vurdere om han på uaktsom måte har medvirket til drapene, jf. straffeloven § 239. Partene er under hovedforhandlingen gitt anledning til å uttale seg om anvendelse av denne bestemmelsen.

At han høsten 1998 mottok kr 20 000 og sa seg villig til å skaffe våpen men uten å gjøre det, står såpass perifert i forhold til Kristin Haukelands senere anskaffelse av våpnene i Molde, at dette må bli uten betydning for denne vurderingen. Overleveringen av revolveren, som er et av drapsvåpnene, står imidlertid i nær sammenheng med selve gjennomføringen av drapene. Kort etter at ekteparet hadde fått rådighet over de to Rugerpistolene, tok de initiativ for å skaffe et kraftigere våpen. De må ha ansett dette som nødvendig for å få drapene gjennomført. Ved Grønnerøds overlevering av revolveren fikk de det våpenet de trengte. Det var nå lagt til rette for å

gjennomføre drapene så snart det forelå en situasjon der de tre som skulle likvideres var sammen. At Per Orderud fikk tilgang til revolveren fremstår som det avgjørende skritt for å utløse drapshandlingene. Overleveringen av revolveren er da en slik medvirkning til å forvolde at de tre ble tatt av dage som rammes av straffeloven § 239.

Grønnerød er sterkt å klandre for at han har overlatt et kraftig, uregistrert skytevåpen til Per Orderud. Han burde, ikke minst ut fra dennes langvarige og sterke interesse for et kraftigere våpen enn pistolene, herunder ifølge hans egen forklaring også maskinpistoler, klarligvis ha forstått at det ikke var tale om våpen til selvforsvar. Ut fra det han hadde hørt om ekteparets behov for å beskytte seg, burde han forstått at drap var et motiv bak ønsket om våpen. Retten finner derfor at han på uaktsom måte var med på drapene, og at han derfor skal dømmes for forbrytelse mot straffeloven § 239 første straffalternativ.”

Lagretten fant som nevnt Grønnerød skyldig i medvirkning til overlagt drap. I sine straffutmålingspremisser tilkjenne gir retten hvilke faktiske forhold lagmannsretten mener er bevist når det gjelder Grønnerøds medvirkning, dommen side 20:

”Lars Grønnerød har, på samme måte som Kristin Kirkemo Haukeland, hatt en begrenset rolle, og også han er blitt trukket inn i planleggingen av de grufulle drapene etter påtrykk fra ekteparet. Han har imidlertid gitt et mer omfattende bidrag enn henne ved at han etter forespørsel fra Per Kristian Orderud allerede høsten 1998 mottok 20 000 kroner for å skaffe våpen. Etter at Kristin Kirkemo Haukeland hadde fått pengene og kjøpt pistolene i Molde deltok han i drapsplanleggingen lille julaften. Han ga senere etter for maset fra ekteparet og overleverte dem revolveren sin, slik at ekteparet fikk hånd om et kraftigere våpen. Dette har Lars Grønnerød gjort, til tross for at han etter forutgående overveielser for og i mot, regnet det som overveiende sannsynlig at drapene kom til å bli utført.”

Domfeltes anførsler

Domfellelsen av Lars Grønnerød begjæres gjenåpnet prinsipielt i medhold av straffeprosessloven § 392 annet ledd, subsidiært etter straffeprosessloven § 391 nr. 3.

Til tross for at fire personer er dømt for medvirkning til overlagt drap, er saken ikke oppklart. I lagmannsrettens fellende dom tas det ikke standpunkt til hvem som gjennomførte drapene. Lars Grønnerød var den eneste av de tiltalte som man kan utelukke var

på åstedet, idet han hadde alibi for drapsnatten. Herredsretten anfører på side 8 i dommen: ”Det er utelukket at Grønnerød har begått drapene.”

Det objektive hendelsesforløp som herredsretten og lagmannsretten har funnet bevist, er ikke bestridt av Lars Grønnerød og i samsvar med hans erkjennelse. Hendelsesforløpet kan sammenfattes slik:

Per Kristian Orderud ga Lars Grønnerød i oppdrag å skaffe to våpen. Til dette formål fikk han overlevert 20 000 kroner av Per Kristian Orderud. Pengene ble senere overlevert Kristin Kirkemo og hun reiste til Molde hvor hun skaffet to Ruger pistoler kaliber 22. Kristin Kirkemo tok med seg våpnene til Orderud gård hvor de ble overlevert ektefellene Orderud lille julaften 1998. Lars Grønnerød var til stede på gården denne kvelden og viste ektefellene hvordan våpnene fungerte. Dette er i herredrettens dom omtalt som ”våpenopplæring”. Det er også funnet bevist at Per Kristian Orderud ønsket et kraftigere våpen og at Lars Grønnerød skaffet en revolver kaliber 38. Som motytelse for revolveren fikk han den ene Ruger pistolen, noe ammunisjon samt 4 000 kroner.

Lars Grønnerød ble i herredsretten frifunnet for medvirkning til overlagt drap. Han ble dømt for uaktsomt drap etter straffeloven § 239. Herredsretten gir en utførlig begrunnelse for frifinnelsen for overlagt drap, samt for hva retten bygger på ved domfellelsen for uaktsomt drap, jf. ovenfor under sakens faktum.

Påtalemyndigheten anket herredsrettens dom mot Grønnerød. Under ankeforhandlingen ble lagmannsretten for det vesentligste forelagt de samme bevis som ble ført for herredsretten.

Domfellelsen av Grønnerød i lagmannsretten bygger på lagrettens kjennelse. Den er som kjent avgitt uten begrunnelse. Når det gjelder den nærmere begrunnelse for domfellelsen er man henvist til lagmannsrettens knappe straffutmålingspremisses, jf. ovenfor under sakens faktum.

Når man sammenholder premissene i herredsrettens dom med lagmannsrettens dom, fremkommer det med tydelighet at skillet

mellom bevisvurderingene i de to instanser er knyttet til Kristin Kirkemos troverdighet. I motsetning til lagmannsretten, valgte herredsretten å se bort fra hennes forklaring som grunnlag for domfellelse fordi hun generelt ikke hadde tilstrekkelig troverdighet. Domfellelsen av Lars Grønnerød i lagmannsretten forutsetter at man legger til grunn Kristin Kirkemos forklaring.

Påstanden om at det skjedde drapsplanlegging lille julaften, bygger i sin helhet på hennes forklaring. Herredsretten fant det ikke bevist at drapsplanlegging fant sted lille julaften, men på et senere tidspunkt og mellom de tre øvrige domfelte i saken.

Et annet sentralt bevis som forelå mot Lars Grønnerød, var funnet av et pistolmagasin i hans leilighet i Frognerveien. Herredsretten går også langt i å konstatere at det er mulig Kristin Kirkemo plantet pistolmagasinet hos Lars Grønnerød.

Nærmere om gjenåpning etter straffeprosessloven § 392 annet ledd

En sak hvor tiltalte får en begrunnet frifinnelse i herredsretten og en ubegrunnet avgjørelse av skyldspørsmålet i lagmannsretten, er ikke tilstrekkelig grunn i seg selv for å etablere tvil om lagmannsrettens dom er riktig. En slik situasjon illustrerer imidlertid en problematisk side ved juryordningen. Domfellelsen av Lars Grønnerød er spesiell fordi den baserer seg utelukkende på forklaring fra en medtiltalt hvis troverdighet ble underkjent av herredsretten, som ble satt som forsterket rett med to fagdommere og tre lekdommere. I den betydelige offentlige oppmerksomhet rundt saken lå også et sterkt ønske om å få saken oppklart og de skyldige dømt. I en slik atmosfære kan det forekomme feilaktig domfellelse når det i ettertid ikke lar seg kontrollere hvilke bevis lagretten bygget på.

Også ekteparet Orderud ble dømt på grunn av Kristin Kirkemos forklaring. Domfellelsen av Per Kristian og Veronica Orderud baserte seg imidlertid i tillegg på en rekke andre bevis, herunder "gårdstvist-motivet". Lagretten kan ha vært overbevist om ektefellene Orderuds skyld, og på det grunnlag funnet det vanskelig å se bort fra Kristin Kirkemos forklaring når denne stemte med det øvrige bevisbildet mot ekteparet.

Når det gjelder Kristin Kirkemos forklaring mot Lars Grønnerød, var situasjonen en annen. Hennes forklaring var det avgjørende bevis mot ham. Det kan reises tvil om juryen har foretatt en tilstrekkelig individuell vurdering av tiltaltes skyld og anvendt det riktige krav til bevisets styrke. Når juryformannen i ettertid har henvendt seg til riksadvokaten og uttalt seg offentlig om bevisene i saken (lansert en egen bevisteori), bidrar det ytterligere til å så tvil om bevisvurdering var forsvarlig.

Det anføres som et ”særlig forhold” som begrunner gjenåpning av Lars Grønnerøds sak at dommen mot ham baserer seg på forklaring fra en medtiltalt hvor det har vært sterk uenighet om vedkommendes troverdighet. Den uenighet som foreligger mellom herredsretten og lagmannsretten når det gjelder vurderingen av bevisene i denne saken, reiser alvorlig tvil om dommen mot ham er riktig. Vurderingen av om vilkårene etter straffeprosessloven § 392 annet ledd er oppfylt, må ses i sammenheng med nye bevis som kan være egnet til frifinnelse av Grønnerød.

Nærmere om gjenåpning etter straffeprosessloven § 391 nr. 3

Kommisjonen har gjennomført en utredning av saken i samsvar med det som i begjæringen ble omtalt som ”mulige nye bevis”, herunder avhør av 15 vitner samt nye avhør av Lars Grønnerød og Kristin Kirkemo. De nye forklaringene er av en slik karakter at de skaper betydelig tvil om Kristin Kirkemo forklarte seg riktig for lagmannsretten. Resultatet av den nye etterforskningen etablerer tvil om domfellelsen av Grønnerød er riktig. Problemstillingen for kommisjonen blir om Eidsivating lagmannsrett ville ha vurdert Kristin Kirkemos troverdighet på samme måte når det gjelder hennes forklaring om Grønnerøds medvirkning, hvis retten hadde vært kjent med de nye vitneforklaringene kommisjonen har innhentet.

Påtalemyndighetens bemerkninger

Påtalemyndigheten har ikke avgitt merknader i anledning begjæringen.

Kommisjonens vurderinger

Begjæringer om gjenåpning av straffesaker skal etter straffeprosessloven § 394 første ledd settes frem for Gjenopptakelseskommisjonen. Det følger av straffeprosessloven § 389 første ledd at en sak som er avgjort ved rettskraftig dom, kan gjenåpnes etter begjæring av en part når vilkårene i §§ 390 – 393 foreligger.

Gjenopptakelseskommisjonen skal etter loven ikke være noen ordinær rettsmiddelinstans, og kommisjonen kan ikke overprøve domstolens avgjørelse. Kommisjonens oppgave er å vurdere om vilkårene for gjenåpning er tilstede. De bestemmelsene som kan være aktuelle i denne saken er straffeprosessloven §§ 391 nr. 3 og 392 annet ledd. Idet kommisjonen har foretatt en omfattende utredning av saken, drøftes først om vilkårene for gjenåpning etter straffeprosessloven § 391 nr. 3 er til stede.

Etter *straffeprosessloven § 391 nr. 3* skal krav om gjenåpning til gunst for domfelte tas til følge ”når det opplyses en ny omstendighet eller skaffes frem et nytt bevis som synes egnet til å føre til frifinnelse eller avvisning eller til anvendelse av en mildere strafferegulering eller en vesentlig mildere rettsfølge”. En rimelig mulighet har vært ansett tilstrekkelig.

Omstendigheter og bevis er nye når de ikke har vært fremme for den dømmende rett, og dermed ikke har kunnet påvirke dommens innhold. Vurderingstemaet vil være betydningen av de nye omstendigheter eller bevis dersom de hadde foreligget for retten da saken ble pådømt, sett i sammenheng med de øvrige bevis og omstendigheter som forelå for den dømmende rett.

Ved vurderingen av om det under kommisjonens utredning har fremkommet opplysninger som kan lede til gjenåpning av Grønnerøds sak, står det sentralt for kommisjonen at domfellelsen av ham gjelder *medvirkning* til overlagte drap. Det legges til grunn at Grønnerød har alibi for drapstidspunktet, og ikke selv har begått drapene.

Lars Grønnerøds medvirkning består ifølge lagmannsretten i at han ble trukket inn i planleggingen av drapene etter påtrykk fra ekteparet. Allerede høsten 1998, etter forespørsel fra Per Kristian Orderud, mottok han 20 000 kroner for å skaffe tilveie våpen. Han gjennomførte ikke dette selv, men ga senere Kristin Kirkemo deler av beløpet og hun skaffet som kjent tilveie to våpen. Han ga senere etter for pågang fra ekteparet om et mer grovkalibret våpen og overleverte dem revolveren sin. Lagmannsretten fant det bevist at han deltok i drapsplanleggingen lille julaften og at han regnet det som overveiende sannsynlig at drapene kom til å bli utført.

I tillegg kommer det faktum at magasinet fra ett av drapsvåpnene ble funnet i Grønnerøds leilighet.

Mye av det lagmannsretten her legger til grunn, er erkjent av Grønnerød. Han hevder imidlertid at han trodde våpnene skulle benyttes til selvforsvar og at han ikke deltok under drapsplanleggingen lille julaften. Når retten likevel legger til grunn at han deltok, må det bero på at den vektla Kristin Kirkemos forklaring på dette punkt.

Et sentralt spørsmål kommisjonen derfor må stille seg, er om det gjennom kommisjonens utredning har fremkommet noe som svekker Kristin Kirkemos troverdighet.

Kommisjonens utredning har beveget seg langs tre spor: 1) Om en dagbok fra et tidligere vitne i saken som nå har avgått ved døden, ytterligere kan belyse påstanden om at Kristin Kirkemo ikke snakker sant og at magasinet fra drapsvåpenet var plantet av henne i Grønnerøds leilighet. 2) Om en ukjent kvinne sitter inne med opplysninger om hvem av de fire domfelte som var på åstedet og skjøt de tre ofrene. 3) Om en til nå ukjent person utførte drapene.

Ad. 1) Kommisjonen har innhentet og gjennomgått den nevnte dagboken og foretatt vitneavhør, men uten å komme nærmere en teori om at pistolmagasinet var plantet hos Lars Grønnerød. Dagboken er skrevet i en periode da vitnet sonet sammen med Grønnerød. Spørsmålet var også tema under rettens behandling av

saken, herunder forklarte det nå avdøde vitnet seg om nettopp pistolmagasinet, jf. herredsrettens vurdering av dette.

Ad. 2) Den ukjente kvinnen er identifisert og avhørt. Hun kan ikke belyse saken ytterligere.

Ad. 3) Kommisjonen har avhørt flere vitner og har mottatt opplysninger om en mulig ny gjerningsperson som skjøt de tre ofrene. Ingen av disse vitnene ble avhørt av den dømmende rett. Det har ikke fremkommet tilstrekkelig opplysninger til at påtalemyndigheten har funnet grunnlag for å innlede etterforskning mot vedkommende navngitte person.

Kommisjonens oppgave er som nevnt kun å ta stilling til om vilkårene for gjenåpning av Lars Grønnerøds sak er tilstede. De nye opplysningene får betydning i to henseende: 4) Har det fremkommet noe som svekker Kristin Kirkemos generelle troverdighet? 5) Har det fremkommet noe som endrer Grønnerøds medvirkningsansvar?

Ad 4) Ved vurderingen av om Kristin Kirkemos troverdighet er svekket på en slik måte at det røkkes ved hennes rettslige forklaring om Grønnerøds deltakelse under drapsplanleggingen, har kommisjonen lagt vekt på at en mulig ukjent femtemann også var tema under rettsforhandlingene. Man vet ikke hvem som skjøt, og dette er grunnen til at samtlige i saken kun er dømt for medvirkning til overlagt trippeldrap. Flere vitner forklarte for retten at Kirkemo hadde kommet med forespørsel om de kunne skaffe til veie våpen og/eller være med på å ta livet av noen. Også Kirkemo er avhørt av kommisjonen. Hun fastholder sin forklaring for retten og stiller seg uforstående til det Grønnerød anfører i gjenåpningssaken.

Ad 5) Grønnerøds medvirkningsansvar er beskrevet av lagmannsretten i straffutmålingspremissene, jf. ovenfor. Kommisjonens utredning har ikke avdekket forhold som tilsier at lagmannsretten har lagt et feil faktum til grunn for domfellelsen av Grønnerød. Slik saken nå står, får derfor de nye opplysninger om

en mulig femte gjerningsperson ingen direkte betydning for vurderingen av Grønnerøds forhold.

Kommisjonen har etter dette kommet frem til at det ikke er fremskaffet nye omstendigheter eller bevis i saken som synes egnet til å føre til frifinnelse, anvendelse av en mildere strafferegel eller en vesentlig mildere rettsfølge. Det er ikke tilstrekkelig grunnlag for å anta at lagmannsretten ville ha kommet til et annet bevisresultat dersom kommisjonens utredning hadde inngått i det samlede bevismateriale som ble forelagt for retten.

Vilkårene for gjenåpning etter straffeprosessloven § 391 nr. 3 er dermed ikke tilstede. Resultatet av kommisjonens utredning vil likevel inngå i den helhetsvurdering kommisjonen skal foreta etter straffeprosessloven § 392 annet ledd.

Straffeprosessloven § 392 annet ledd åpner adgang for gjenåpning ”når særlige forhold gjør det tvilsomt om dommen er riktig, og tungtveiende hensyn tilsier at spørsmålet om siktedes skyld blir prøvd på ny”.

Bestemmelsen er ment som en sikkerhetsventil, og skal ”brukes med stor varsomhet”, jf. Rt. 1999 side 554.

Etter bestemmelsens ordlyd gjelder ingen begrensninger med hensyn til hvilke ”særlige forhold” som kan være av betydning ved bedømmelsen av om det er tvilsomt om dommen er riktig. Også nye vurderinger av holdbarheten av de bevis som ble ført for den dømmende rett, kan således komme i betraktning.

Bestemmelsen i straffeprosessloven § 392 annet ledd har vært ment som en ytterste sikkerhetsventil i de tilfeller der dommens riktighet fremstår som tvilssom, og ”saken alt i alt stiller seg slik at det etter rettens oppfatning bør skje en ny prøvelse av saken for at man skal føle seg overbevist om at ingen urett er skjedd”, jf. straffeprosesslovkomiteens innstilling side 344, Ot.prp. nr. 78 (1992-1993) side 63 og Rt. 2001 side 612.

Som nevnt ble Lars Grønnerød domfelt for medvirkning til uaktsomme drap av herredsretten, med en konkret begrunnelse slik denne er gjengitt ovenfor under sakens faktum. Etter påtalemyndighetens anke og etter en fullstendig ny prøving av bevisene i saken, endte han opp med en fellende dom for medvirkning til overlagte drap avsagt av en lagrette som ikke begrunnet sin kjennelse. Man er henvist til lagmannsrettens straffutmålingspremisser for å se hva retten har lagt vekt på.

Behandlingen av saken i lagmannsretten er i samsvar med lovens system der skyldspørsmålet skal avgjøres av en lagrette, og kan naturlig nok alene ikke lede til gjenåpning. I den senere tid har det vært en utvikling i rettspraksis i retning av en begrunnelsesplikt i saker der tingretten har frifunnet, mens lagmannsretten har domfelt. Denne nyere rettspraksis får ikke anvendelse her i en sak som ble avgjort i 2002, og der problemstillingen er en noe annen. Leser man lagmannsrettens dom, fremkommer dessuten ikke noen slike ”springende punkter” som krever en ytterligere begrunnelse for lagrettens kjennelse, Rt-2009-1439, jf. Rt-2009-750 og Rt-2009-1526.

Herredsrettens og lagmannsrettens ulike syn på Lars Grønnerøds skyld, blir dermed eventuelt kun et element i den helhetsvurdering kommisjonen skal foreta når den skal ta stilling til om det foreligger særlige forhold som gjør det tvilsomt om dommen er riktig, jf. straffeprosessloven § 392 annet ledd.

Ved vurderingen av om gjenåpning skal skje, må kommisjonen ta utgangspunkt i at skyldspørsmålet er avgjort av den dømmende rett etter muntlig og umiddelbar bevisførsel. Kommisjonen finner ingen holdepunkter for at avgjørelsen ikke er basert på de strenge kravene til bevis for domfellelse som gjelder i straffesaker. Det er ikke noe som tyder på at bevisvurderingen ikke har vært konkret og forsvarlig.

I lovforarbeidene er nevnt som grunnlag for gjenåpning at en ny analyse av beviskjeden får dommen til å fremstå i et tvilsomt lys. Etter en samlet gjennomgang av saken kan kommisjonen ikke se at så er tilfelle her. Resultatet av kommisjonens utredning er også

hensyntatt i denne sammenheng, men medfører ikke en slik svekkelse av domfellelsen av Grønnerød vurdert opp mot den medvirkerrolle retten har funnet bevist at det er grunnlag for gjenåpning etter straffeprosessloven § 392 annet ledd.

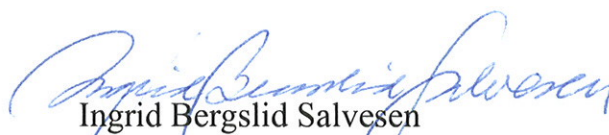
Avgjørelsen er enstemmig.

Konklusjon:

Begjæring om gjenåpning i sak nr. 2006 00018 tas ikke til følge.

Helen Sæter

Birger Arthur Stedal

Ingrid Bergslid Salvesen

Trine Løland Gundersen

Bjørn Rishovd Rund

